

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ ΜΕ BOOKER

ΓΚΡΑΧΑΜ ΣΟΥΙΦΤ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Να 'μαστε, λοιπόν...

Μετάφραση:
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΧΙΝΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο Τζακ κοντοστάθηκε στα παρασκήνια. Ήξερε πώς να καθυστερεί την είσοδό του, για μερικά κρίσιμα δευτερόλεπτα. Ήταν ήρεμος. Είκοσι οκτώ ετών και ήδη βετεράνος, δώδεκα χρόνια στη σκηνή, χωρίς να προσμετρήσουμε τον ενάμιση χρόνο στον στρατό. Η αίσθηση της σωστής χρονικής στιγμής κυλούσε στο αίμα σου· αν άρχιζες να σκέφτεσαι μήπως έκανες λάθος, πήγαινες χαμένος.

Πασπάτεψε το παπιγιόν του, σήκωσε το χέρι ως το στόμα του και ξερόβηξε ευγενικά για να καθαρίσει τον λαιμό του, σαν να επρόκειτο απλώς να μπει σ' ένα δωμάτιο. Έστρωσε τα μαλλιά του προς τα πίσω. Τώρα που τα φώτα της αίθουσας είχαν χαμηλώσει, άκουγε τον ψίθυρο που πύκνωνε ολοένα, σαν υγρό που αρχίζει να κοχλάζει.

Δεν συνέβαινε συχνά, τώρα όμως συνέβη. Το στομάχι του ξαφνικά να βουλιάζει· ο πανικός, ο ίλιγγος, η αποστροφή. Δεν ήταν υποχρεωμένος να κάνει αυτό το πράγμα: να μεταμορφώνεται σε κάποιον άλλον. Όλη αυτή η διαδικασία έθετε ένα ερώτημα που τον παρέλυε: ποιος ήταν πραγματικά. Η απάντηση ήταν απλή. Δεν ήταν κανένας. Κανένας.

Και πού βρισκόταν; Στο πουθενά. Πάνω σε μια αστα-

θή ψευτοκατασκευή στημένη πάνω σε νερό που κυμάτιζε αδιάκοπα. Υπό φυσιολογικές συνθήκες δεν το σκεφτόταν. Τώρα τα ίδια του τα πόδια είχαν μετατραπεί σε άχρηστες αντηρίδες από σκουριασμένο σίδηρο, στερεωμένες στην άμμο. Πάνω απ' όλα τον απασχολούσε κανείς να μην το δει, κανείς να μην καταλάβει ότι τυραννιόταν έτσι.

Κανείς δεν θα το έβλεπε. Κανένας δεν το είδε, για πενήντα ολόκληρα χρόνια.

Έλεγξε το φερμουάρ του παντελονιού του για τέταρτη ή πέμπτη φορά: τώρα πια ήταν απλώς σαν να ψηλαφούσε τον αέρα.

Ένωθε την ανάγκη να τον σπρώξει κάποιος, να του δώσει εκείνη τη βάναυση ώθηση στην πλάτη του. Μόνο ένα πρόσωπο ήταν σε θέση να το κάνει: η μητέρα του. Κι αυτό, επίσης, δεν θα το μάθαινε κανείς. Κάθε νύχτα, κάθε φορά, η ίδια αθέατη ώθηση. Καλά καλά δεν την πρόσεχε και σχεδόν ποτέ δεν σκεφτόταν να ευχαριστήσει τη μητέρα του που τον έσπρωχνε στη σκηνή.

Άραγε πού βρισκόταν απόψε η μητέρα του; Απ' όσο ήξερε, ήταν μ' έναν άντρα ονόματι Κάρτερ, δεύτερο σύζυγό της τον αποκαλούσε, έναν ιδιοκτήτη γκαράζ στο Κρόιντον. Ας είναι καλά. Ωστόσο, αυτό δεν την είχε εμποδίσει να δίνει, όλα αυτά τα χρόνια, την κρυφή ώθησή της στην πλάτη του. Μάλιστα μερικές φορές ο Τζακ τη φανταζόταν, καθισμένη μέσα στο σκοτάδι, και πάλι αθέατη, να τον κοιτάζει με το άγρυπνο, επιδοκιμαστικό της βλέμμα.

Να ο Τζακ μου, να το σπουδαίο μου αγόρι.

Ένας ιδιοκτήτης γκαράζ, ονόματι Κάρτερ. Σας ρωτάω, βρε παιδιά, σας ρωτάω. Υπήρχε στο Κρόιντον ένα θέατρο,

Γκραντ το έλεγαν. Είχε παίξει εκεί, παντομίμα. Έναν νεαρό γκρουμ ξενοδοχείου. Είχε άραγε έρθει, κρυφά, με τον κύριο Κάρτερ – βρομοκοπώντας γράσο από τις μηχανές των αυτοκινήτων και κλωθογουρίζοντας στο μυαλό της δυο λέξεις: Καταραμένη Σταχτοπούτα; Να το αγόρι μου, ο Τζακ.

Τώρα ήταν ένα αγόρι είκοσι οκτώ ετών και παλιά καρβανά στη σκηνή, που φορούσε σαν δεύτερο δέρμα εκείνο το μαυρόασπρο ρούχο, την ξεπερασμένη εξάρτηση των απανταχού σόουμαν, απατεώνων και μασκαράδων. Εκείνο τον καιρό, οι νεαροί φορούσαν τζιν, δερμάτινα τζάκετ και γρατζούνιζαν κιθάρες. Τι να γίνει, η μόδα τον είχε προσπεράσει. Ήταν προσκολλημένος στο μπαστούνι, στο ψαθάκι και στα δίχρωμα παπούτσια. «Και τώρα, φίλοι μου – κορίτσια, μην τσιρίζετε τόσο δυνατά– επί σκηνής οι μαγευτικοί Rockabye Boys!» Λες και ήτανε ο θείος τους, γαμώτο. Κι όμως διέθετε και το παρουσιαστικό (το ήξερε) και το χαμόγελο και το τσουλούφι –το παραμέρισε ξανά από το μέτωπό του–, μπορούσε κάλλιστα να τα προτάξει και να τους αφήσει ξερούς (και πάνω και κάτω από τη σκηνή, παρεμπιπτόντως).

Αρκεί, πριν απ' όλα, να κατάφερνε ν' ανέβει στη σκηνή.

Όσο για τον «πρώτο σύζυγό» της, αυτός πραγματικά ήταν ένα τίποτα, πραγματικά δεν ήταν πουθενά: ο πατέρας του. Αλλά στο μεσοδιάστημα –και ήταν μεγάλο αυτό το μεσοδιάστημα– είχε ανέβει η ίδια επί σκηνής, τι σκληρή παλιοδουλειά. Και μόνο να σκεφτόσουν ποια ήταν η σωστή στιγμή, πήγαινες χαμένος. Και ποιον είχε εκείνη να τη σπρώξει;

Κανείς δεν έπρεπε να το δει αυτό, κανείς να μην το μά-

θει. Στ' αυτιά του έφτανε ένα μурμυρητό που ολοένα δυνάμωνε και απειλούσε να τον καταπιεί. Πάρε ανάσα, πάρε ανάσα. «Μην κλαις, Σταχτοπούτα». Τώρα είχε μόνο τον εαυτό του για να σπρώξει τον εαυτό του, αλλά πώς να το κάνει; Πέρνα τη γραμμή, κάνε ένα βήμα, βγες!

Ο Τζακ ήταν κομπέρ εκείνη τη σεζόν (η δεύτερή του) και ο Ρόνι με την Ίβι είχαν το πρώτο νούμερο μετά το διάλειμμα. Τη συμμετοχή τους στο σόου τη χρωστούσαν στον Τζακ και το πρώτο νούμερο μετά το διάλειμμα ήταν πάντα το καλύτερο. Όταν όλα άλλαξαν, όταν όλα κατέρρευσαν εκείνο τον Αύγουστο, το νούμερό τους μετακινήθηκε στο τέλος της παράστασης – αν και το κλείσιμο της βραδιάς το έκανε πάντα ο Τζακ.

Τα ονόματά τους είχαν ανέβει επίσης πιο ψηλά στη μαρκίζα. Ο κόσμος ερχόταν να δει ειδικά αυτούς τους δυο. Οι διαφημιστικές πινακίδες γέμιζαν με φείγ βολάν όπου διάβαζε κανείς φράσεις του τύπου «Ελάτε να δείτε με τα ίδια σας τα μάτια!». Ο Τζακ είχε πει «Με ποιανού άλλου τα μάτια, δηλαδή;». Όμως τα ευφυολογήματά του δεν ήταν και τόσο πολλά εκείνη την περίοδο. Είχε περιοριστεί σε λογοπαίγνια και σε ανέκδοτα. Το ξέρετε εκείνο με τη γυναίκα του γκαραζιέρη; Το σόου πρέπει να συνεχιστεί.

«Βρίσκεστε στο Μπρρράιτον, φίλοι μου αγαπημένοι, δώστε μας ένα μπρρράβο, λοιπόν, τι νομίζετε, μπρρρίκια κολλάμε;»

Οι παραστάσεις συνεχίστηκαν ως τις αρχές Σεπτεμβρίου και το κοινό έβλεπε μόνο το θαυμαστό τους κομμάτι, το

κομμάτι που συζητιόταν απ' όλους. Με το πέρας της σεζόν, από το κομμάτι που προκαλούσε συζητήσεις δεν είχαν απομείνει παρά μονάχα αυτές· ωστόσο εκείνο το νούμερο συνέχιζε να ενδημεί στις αναμνήσεις όσων το είχαν δει, με τα ίδια τους τα μάτια, αυτές τις λίγες εβδομάδες του καλοκαιριού. Σιγά σιγά οι αναμνήσεις θα ξεθώριαζαν επίσης. Κι οι άνθρωποι ίσως και να αναρωτιούνταν αν το είχαν δει πραγματικά.

Κι άλλα πράγματα τελείωσαν διά παντός. Ο Ρόνι και η Ίβι, που είχαν έρθει από το πουθενά για να κατακτήσουν μια σύντομη καλοκαιρινή φήμη, είχαν εξασφαλίσει χάρη στο αξιοσημείωτο ντεμπούτο τους μελλοντικές εμφανίσεις, ακόμα και μια ολόκληρη καριέρα, απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα. Όμως δεν ξαναεμφανίστηκαν ποτέ στη σκηνή – ο Ρόνι, μάλιστα, δεν ξαναεμφανίστηκε ποτέ πουθενά.

Σύμφωνα με τον Έντι Κοστέλο, έναν από τους ντόπιους δημοσιογραφίσκους στο ένθετο «Τέχνες και Θεάματα» της τοπικής εφημερίδας, το ζευγάρι –και ήταν πραγματικό ζευγάρι– «είχε κατακτήσει το Μπράιτον». Αυτά τα είχε γράψει μόλις έναν μήνα πριν. Ενδεχομένως υπερβολική διατύπωση τότε, τώρα πια φάνταζε μισητή, καθώς αφορούσε μόνο μια πλευρά της ιστορίας, η οποία είχε πάψει να ενδιαφέρει αποκλειστικά το καλλιτεχνικό ένθετο της εφημερίδας.

Η Ίβι έβγαλε τελικά το δαχτυλίδι του αρραβώνα της. Άλλη μια απόδειξη πως το σόου έπρεπε να συνεχιστεί. Τις μέρες που τα καλαμπούρια κυλούσαν σαν ποτάμι από τα χείλη του, ο Τζακ είχε πετάξει στο κοινό ότι οι δυο τους είχαν δεσμευτεί να δουλέψουν μαζί την καλοκαιρινή σεζόν, όχι όμως και να δεσμευτούν εις γάμου κοινωνία. Μολονότι

ήταν ολοφάνερο πως είχαν δεσμό. Το μονόπετρο του αρραβώνα, με το αστραφτερό του διαμαντάκι, ήταν ένα ορατό συμπλήρωμα –μικροσκοπικό αλλά ορατό– του ασημένιου της κοστούμιού. Πώς θα φαινόταν αν το είχε βγάλει προτού τελειώσουν οι παραστάσεις; Όπως κάθε τέτοιο δαχτυλίδι, ήταν μια εγγύηση. Αν όλα πήγαιναν καλά –και σίγουρα θα πήγαιναν– θα παντρεύονταν τον Σεπτέμβριο με το τέλος των παραστάσεων και θα έφευγαν για ταξίδι του μέλιτος – κατά προτίμηση όχι στο Μπράιτον.

Ίσως πάλι η Ίβι να είχε ελπίσει πως, αν συνέχιζε να φοράει το δαχτυλίδι, το όλο πράγμα ίσως επανερχόταν σ' αυτό που ήταν πριν. Ίσως τα πάντα να ξανάμπαιναν στον σωστό δρόμο. Δεν το είχε δώσει πίσω στον Ρόνι. Ο Ρόνι δεν το είχε ζητήσει πίσω. Δεν είχε πει τίποτα. Ας αποφάσιζε το ίδιο το δαχτυλίδι.

Μια μέρα εκείνου του Σεπτέμβρη, όταν οι παραστάσεις είχαν τελειώσει και η αστυνομία τής είχε ανακοινώσει ότι ήταν ελεύθερη να φύγει από το Μπράιτον, έκανε το προφανές. Πήγε στο τέλος της προβλήτας, έβγαλε το δαχτυλίδι και το πέταξε στη θάλασσα. Δεν το εκμυστηρεύτηκε στον Τζακ. Ακόμα και τότε σκεφτόταν, χωρίς να ξέρει πώς θα πήγαινε η ζωή της, ότι μ' αυτήν την πράξη της ίσως όλα να ξαναγίνονταν όπως πριν. Ίσως να ξανάφερνε πίσω και τον Ρόνι.

Ήταν ένα από τα συνηθισμένα σόου που στήνονταν την περίοδο των διακοπών. Μια επιθεώρηση. Είχε τα πάντα, από ακροβάτες ως τους ανερχόμενους Rockabye Boys και την όχι πια ανερχόμενη αλλά ακατάβλητη Ντόρις Λέιν,

που ήταν γνωστή πότε ως η «Αρχόντισσα της μελωδίας» και πότε (μια τσουχτερή αναφορά σε κάποια αντίζηλό της) ως «η Μνηστή των Ενόπλων Δυνάμεων». Τα πάντα, από ζογκλέρ και ταχυδακτυλουργούς ως τον «Λόρδο Άρτσιμπολντ», που έκανε την είσοδό του κρατώντας ένα μεγάλο αρκουδάκι – «έχοντάς τον στο χέρι», όπως το είχε θέσει ο Τζακ – στο οποίο μιλούσε, και το αρκουδάκι τού απαντούσε επιδεικνύοντας ένα αξιοσημείωτο χάρισμα στη διαλογική συζήτηση. Όλη εκείνη τη σεζόν θέμα της συζήτησής τους ήταν η κατάσταση του κόσμου – τι έπρεπε να είχε πει ο Μακμίλαν στον Αϊζενχάουερ και τα λοιπά. Πότε πότε, μάλιστα «γίνονταν» ο Μακμίλαν και ο Αϊζενχάουερ ή ο Χρυστσόφ και ο Ντε Γκολ. Ήταν αλλόκοτο ένα αρκουδάκι να μιλάει όπως ο Στρατηγός Ντε Γκολ.

Όλα τα νούμερα, ωστόσο, τα συνέδεε και τα ενοποιούσε ο Τζακ, ως κομπέρ. Η γενική εντύπωση ήταν ότι η παράσταση ήταν δική του. Τους έπαιρνε όλους κάτω από τις φτερούγες του· δεν θα ήταν ίδιοι χωρίς αυτόν. Το φιλαράκι σου τη νύχτα, ο πιο φιλόξενος οικοδεσπότης. Εκτός σκηνής έλεγε ότι δεν ήταν παρά το γράσο στα γρανάζια – όσο πιο λιπαρό τόσο το καλύτερο. Αλλά δεν ήταν δα και εύκολη δουλειά.

Ήταν ο Τζακ Ρόμπινσον εκείνο τον καιρό, ο «πριν από σας για σας». Λίγη φλυαρία, λίγα καλαμπούρια, μερικά απ' αυτά πρόστυχα, λίγο τραγούδι, λίγος χορός, λίγες κλακέτες. Έκανε τις εισαγωγές και τις συνδέσεις, αλλά και μερικά δικά του νούμερα και πάντα εμφανιζόταν στο τέλος για να κλείσει τη βραδιά και να αποχαιρετήσει όπως πάντα το κοινό.

Το σημαντικό ήταν να τους ξαποστείλει όλους με ανε-

βασμένη τη διάθεσή τους· να βγαίνουν από το θέατρο με την αίσθηση ότι τα λεφτά τους είχαν πιάσει τόπο, ότι είχαν περάσει καλά· να τους κάνει να νιώσουν ότι θα μπορούσαν και οι ίδιοι να τραγουδήσουν και να χορέψουν λιγάκι. Για πολλούς απ' αυτούς, μια βραδιά στο θεατράκι της προβλήτας ήταν το αποκορύφωμα των διακοπών τους.

«Έτσι λοιπόν, παιδιά, ο παλιόφιλος ο Τζακ Ρόμπινσον, η αφεντιά μου δηλαδή, σας εύχεται καληνύχτα κι όνειρα γλυκά, όποια κι αν είναι. Και τώρα ένα τραγουδάκι να σας ξεπροβοδίσει. Νομίζω πως καταλαβαίνετε ποιο είναι. Μαέ-στρο... αν έχεις την καλοσύνη... αβάντι!»

Όταν ο κοκκινολαίμης...

Αν οι θεατές ήταν συνεπαρμένοι, τραγουδούσαν μαζί του. Ή πάλι, όταν έβγαιναν έξω, στα φώτα, στον ήχο και στη μυρωδιά της θάλασσας, ίσως να διαπίστωναν ότι καθώς αργοβάδιζαν ευτυχισμένα στις σανίδες της προβλήτας τραγουδούσαν, από μέσα τους ή και δυνατά, κομμάτια από εκείνο το τραγούδι.

Είμαι πάλι ένα παιδί, τραγουδάω σαν πουλί!

Ήταν Αύγουστος του 1959.

Όταν ο Ρόνι και η Ίβι μετακινήθηκαν στο τέλος, ξεπερνώντας σε δημοτικότητα ακόμα και τους Rockabye Boys, η αποχαιρετιστήρια ρουτίνα του Τζακ έγινε, κατά πολλούς τρόπους, λίγο πιο ζορική. Γιατί είχαν μετακινηθεί στο κλείσιμο ο Ρόνι και η Ίβι; Επειδή, ενώ το σόου πρέπει να συνεχιστεί, υπήρχε άλλος ένας νόμος του θεάτρου που έλεγε: κράτα για το τέλος το καλύτερο. Αλλά θα ήταν αδιανόητο

να αφαιρεθεί το τελευταίο νούμερο του Τζακ· θα άλλαζε ως και τη φύση της παράστασης. Κι έτσι καθώς είχε ν' ανέβει στη σκηνή μόλις έσβηνε το ηχηρό χειροκρότημα για το ζεύγος, έπρεπε να προσαρμόσει αναλόγως την αποχαιρετιστήρια φλυαρία του. Σήκωνε τα χέρια του ψηλά, με ενωμένες τις παλάμες, εν είδει συμμετοχής στο χειροκρότημα ή εν είδει κατανυκτικού χαιρετισμού. Έβγαζε το λευκό του μαντίλι να σφουγγίσει το μέτωπό του. Πρόσδινε μια τσαχπίνικη πινελιά στην επανεμφάνισή του.

«Μα δεν σας τα 'λεγα, αγόρια και κορίτσια, δεν σας τα 'πα; Τώρα το μόνο που έχετε είναι η αφεντιά μου. Ανώμαλη προσγείωση, έτσι;»

Τύλιγε το μαντίλι του στο χέρι του και το κουνούσε, σαν να του έδινε εντολές. Στρεφόταν προς το ακροατήριο και ανασήκωνε τους ώμους.

Κάνοντας τον κλόουν, χτυπούσε μια χορδή συντροφικότητας. Τους είχε και πάλι στη χούφτα του, να τους κάνει ό,τι ήθελε. Ήθελε ταλέντο κάτι τέτοιο. Ακόμα και τότε το έβλεπες, ο άνθρωπος δεν ήταν μόνο ευπαρουσίαστος και γράσο για τα γρανάζια.

Ο Έντι Κοστέλο, που λίγο αργότερα θα άρχιζε να γράφει για τα *Νέα του Κόσμου*, θα ισχυριζόταν πάντα ότι είχε διακρίνει το χάρισμά του από την αρχή, μολονότι εκείνη την εποχή μόνο τον Ρόνι και την Ίβι είχε ξεχωρίσει.

Στο καμαρίνι τους, ο Ρόνι και η Ίβι, έχοντας επιστρέψει στον κανονικό εαυτό τους, άκουγαν την μπάντα να στριγκλίζει και το κοινό να τραγουδάει μαζί με τον Τζακ. Εκείνοι δεν τραγουδούσαν. Ίσως και να μη μιλούσαν ο ένας στον άλλον. Ή μπορεί και να προσπαθούσαν. Το κοινό που

τους είχε δει, λίγες στιγμές πριν, να πραγματοποιούν ένα θαύμα δεν θα μπορούσε ποτέ να μαντέψει αυτήν την αμηχανία τους εκτός σκηνής.

Χρόνια, ίσως και δεκαετίες αργότερα, όταν ο Τζακ είχε πάψει από καιρό να είναι ο Τζακ Ρόμπινσον –ποιος θυμόταν πια εκείνη τη φευγαλέα φιγούρα;–, όταν ήταν και πάλι απλώς Τζακ Ρόμπινς (αν και μερικοί μιλούσαν ακόμη για τη μία και μόνη μέρα που υπήρξε *σερ* Τζακ Ρόμπινς), είχε την τάση να λέει στις συνεντεύξεις, με μεγαλοπρεπή σεμνότητα, «Ηθοποιός; Όχι δα. Απλώς ένας άνθρωπος του παλκοσένικου. Τραγούδι και χορός, αυτά». Και μπορούσε ακόμη να τραγουδάει κατά μόνας, παίζοντας τον ρόλο του, το αλλοτινό τραγούδι που είχε ταυτιστεί με το πρόσωπό του. *Ξύπνα, ξύπνα, ξύπνα τώρα, υπναρά!* Κι αν ήθελε, μπορούσε ακόμη, όπως τότε, στην άκρη της προβλήτας, να στέλνει το αστραφτερό του χαμόγελο και το πονηρό κλείσιμο του ματιού του στο κοινό – και τα δυο απόλυτα ορατά και σχεδόν απτά ακόμα και στην τελευταία σειρά.

Να 'μαστε, λοιπόν...

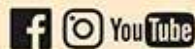
Μπράιτον, 1959

Το θέατρο στην άκρη της προβλήτας απολαμβάνει την πιο επιτυχημένη καλοκαιρινή σεζόν των τελευταίων χρόνων. Ο ιδιοφυής νεαρός ταχυδακτυλουργός, Ρόνι, μαζί με την εκθαμβωτική βοηθό του, Ίβι, γίνονται τα πιο λαμπρά αστέρια της παράστασης, προσελκύοντας κάθε βράδυ πλήθος θεατών. Συνδεδειγμένο κρίκο του θεάματος αποτελεί ο τρίτος της παρέας, ο Τζακ, γεννημένος διασκεδαστής και αξιαγάπητος κομπέρ.

Καθώς προχωράει το καλοκαίρι, το εκτός σκηνής δράμα των τριών φίλων αρχίζει να επισκιάζει τη θεατρική τους επιτυχία. Τα γεγονότα που ξετυλίγονται μέρα με τη μέρα θα σφραγίσουν ανεξίτηλα το μέλλον τους.

Ακροβατώντας ανάμεσα στην προπολεμική και στη μεταπολεμική εποχή, από τα γεγονότα ενός απατηλού, νεανικού καλοκαιριού μέχρι το σήμερα, αναδύονται οι μύχιες σκέψεις και τα όνειρα τριών ανθρώπων που αγάπησαν και πρόδωσαν ο ένας τον άλλον. Αυτό που μένει είναι η μαγεία και το απρόβλεπτο της ζωής, καθώς και ένα βασανιστικό μυστήριο με το οποίο ο Ρόνι, η Ίβι και ο Τζακ θα πρέπει να ζήσουν.

Μαγεία και πραγματικότητα μοιράζονται τη σκηνή σ' αυτή την έξοχα γραμμένη ιστορία που σηκώνει την αυλαία για να αποκαλύψει τη δύναμη της αγάπης, τις εύθραυστες ψευδαισθήσεις της νεότητας και τις αιφνίδιες μεταστροφές που επιφυλάσσει η ζωή.

www.minoas.gr

9 786180 216134
ISBN 978-618-02-1613-4

ΚΩΔ. 35241